

NR 1 | 2007 | ÅRGÅNG 9

HEDENBLADET

För dig i Heden, Hamptjärnmoran, Hedsvedjan, Trångfors, Framnäs, Kusön, Bodforsen, Mjedsjön, Övre Heden och Slumpberget.

Christoffer Andersson från Edet och Pär Sjöberg från Flåsjön i bakgrunden gör sig beredda för start i veteranskotertävlingen i Heden. Bild: Harry Hannu.

INDEX

LEDAREN	2	SLUMPBERGET	8-9	ÄLGJAKT	16-17
SKOTERKÖRNING	3-6	MÖTESPLATSEN	10	HEDEN N:O 13	18-19
FAMILJESIDAN	7	FÖRETAGARE	11	AGILITY	20-21
		VETERANSKOTER	12-13	DEN NYE PRÄSTEN	23
		TJEJKVÄLL	14-15		

Som en bro över mörka vatten

TEXT IVAR SUNDSTRÖM FOTO PEDER BERGQUIST

Sedan i augusti har jag promenerat en timme innan frukost. Dels för att få kondition och gå ner i vikt, men också på grund av ett lite för högt blodtryck.

UNDER MINA vandringar har jag fascinerats över naturen och skapelsens skönhet. Det är en underbar värld vi lever i. Nästan varje promenad väcker min förundran över något och jag berörs i mitt inre.

Ibland går jag över Trångforsbron. Sedan i januari berörs jag mycket konkret av Christoffer-Robin Petterssons tragiska dödsfall. En ung man, bara 19 år, har under tragiska omständigheter drunknat i det kalla vattnet. Han efterlämnar föräldrar, syskon, släkt och vänner i ousäglig sorg och saknad.

Jag stannar alltid till på bron och känner hur gråten stockar sig i halsen. På bron har kamraterna tänt ljus, ljusen har varit brinnande sedan olyckan hände, den 13 januari.

Jag känner igen en del av namnen. Heden är en liten by, alla känner till varandra.

Jag ser bilder av en leende ung man

i studentmössa. Jag ser frusna rosor ligga bland ljusen. Någon har skrivit en dikt. På ett papper läser jag texten till "En bro över mörka vatten".

DET ÄR NÅGOT AV de små altaren man kan se i Grekland som finns här och var. De finns på platser där någon dött. En plats för sorg och ihåkomst.

Precis som kompisarna ställer jag frågan: "varför"? Fast jag redan vet att det inte finns något svar måste jag ställa just den frågan. Varför just han? Han var ju så ung. Livet hade bara börjat.

För det är i den djupaste sorgen som vi riktar blickarna mot himmelen och ställer de djupaste av existentiella frågor, frågorna om Livet och Döden. Vi vänder oss till Ödet, Det Totalt Annorlunda, till det jag kallar Gud. Men Gud ger inga sådana svar. Det betyder inte att Gud inte är med. Min vän som är präst blev inkallad att vara med i efterarbeten i Thailand 2004. Han upplevde aldrig att Gud var frånvarande, nej tvärtom, att Gud var med honom i det svåra och påfrestande arbetet.

PÅ EN BANDEROLL på bron läser jag "Vi ses snart igen". Det känns så riktigt och ärligt. Vad kan vi annars tro? Att livet bara tar slut och att vi överlämnas i ett evigt mörker. Jag kan i alla fall inte tro så. Jag tänker att det är i det djupaste mörkret som början till ett nytt liv finns. Att döden bara är porten till en annan tillvaro. I så fall får texten till "En bro över mörka vatten" en annan och djupare innebörd:

Var trygg och tro på mig.
Som en bro över mörka vatten skall
jag bära dig
Som en bro över mörka
vatten skall jag bära dig

VI VET INTE vart vi bärs men vi kan lita på att Gud tar hand om oss och skyddar oss ifrån det mörka och farliga vattnet.

När jag fick höra att man i stället för söndagsgudstjänst i Mikaelskyrkan hade en minnesstund för Christoffer-Robin blev jag positivt överraskad. Jag känner stolthet för en kyrka som kan öppna sin famn och ta emot de sörjande och bedrövade. När kyrkan behövdes som mest fanns hon på plats.

REDAKTION & ANNONSPRISER

Ansvarig utgivare: Harry Hannu. **Tidningsredaktör:** Peder Bergquist. **Adress:** Hedgården, Smaragdvägen 58, 961 46 Boden. **Telefon och fax:** 0921 - 65656.

E-post och websida: hedensby@spray.se, www.bodenonline.com/heden. **Redaktion:** Peder Bergquist (65115), Månica Brännström (65933), Anita Wikström (65084), Dyveke Hedström (070-304 23 92), Ragnar Nyström (65589), Elisabeth Vanhaniemi (65602), Elin Järnberg (16566) Ivar Sundström (65051), Harry Hannu (65838), Gunilla Larsson (65488).

Uppplaga: 1100 ex. Utdelas gratis till hushållen i Heden, Hamptjärnmoran, Hedsvedjan, Trångfors, Framnäs, Kusön, Bodforsen, Mjedsjön, Övre Heden och Slumpberget.

Annonsbokning: 65932, hedensby@spray.se.

Tryckeri: Björns tryckeri i Boden.

Utgivningsplan: Fyra gånger per år.

Storlek	Pris enstaka annons	ANNONSPRISER:	
		Ideella föreningar utan vinstsyfte	Pris i för sex utgivningar
1/1	1400:-	1200:-	7200:-
1/2	800:-	700:-	4300:-
1/4	500:-	400:-	2700:-
Baksida	3000:-		

*Hedens
byutveckling*

Byautvecklingsföreningen förbehåller sig rätten att avgöra om ett bidrag som insänts skall bedömas som artikel eller annons och meddela författaren sitt beslut före tryckning. Föreningen förbehåller sig också rätten att göra justeringar i de bidrag som lämnas in till tidningen. För företag eller verksamhet som bedrivs i vinstsyfte gäller följande: Eftersom tidningen är registrerad som periodiskt utgiven tidskrift utan vinstsyfte och utgiven av ideell förening kommer ingen moms att redovisas eller faktureras.

Skoterkörning före Internets, mobiltelefonens och dokusåpans tid...

Lars Gabrielson och Alf Sundström bakom Långberget 1985.

Våren börjar göra sitt antåg och hela naturen badar nu i ljuset från den återvända solen. Dagarna blir längre och många finner stor glädje i att ta sig en tur i det vackra vinterlandskapet. För mig som hängiven snöskoteråkare betyder detta att årets bästa tid infinner sig och att jag fullt ut kan syssla med min favorithobby.

TEXT OCH FOTO ALF SUNDSTRÖM

Heden med omnejd har massor av fina ställen som är lämpliga för vinterrekreation till glädje för oss som gillar snöskoterkörning.

När jag är ute och åker träffar jag ofta på gamla vänner samt nya bekanta som delar mitt intresse vilket ytterligare ökar trevnaden med min hobby.

Eftersom mitt intresse är stort kan jag mycket snabbt avgöra exakt vad för sorts skoter det är som dessa förare kör med. En sak framstår då som slående gällande maskinmaterialet

Dagens tuffa ungdomar som åker skoter har helt andra förutsättningar än vad jag hade i deras ålder. Med lätt avund i blicken ser jag vilka

otroligt nya och fina maskiner som nu gäller även för de yngre förarna. Jämfört med vad som fanns för tjugo år sedan är skillnaden mycket stor vilket får mig att fundera på om jag föddes lite för tidigt.

Detta är resultatet av den stora tekniska utveckling som skett sedan 80-talet vilket har genererat en modernare fordonspark. Utbudet av

fina skotrar är därför enormt mycket större i dag.

En sextonåring behöver helt enkelt inte åka omkring på en gammal skrotskoter av den typ som allenarådande erbjöds på min tid för unga förare. Nu är juniorerna knappast medvetna om hur bra de har det på alla sätt jämfört med för endast två decennier sedan. De har inte erfarenhet av maskinerna från förr som på många punkter skiljer sig enormt från dagens och därmed de kanske inte uppskattar moderna maskiners överlägsna konstruktionslösningar.

Nu startar ägaren glatt och utan fundering sin driftsäkra snöskoter för att sedan åka tiotals mil per dag utan vare sig motorhaveri eller avsliten drivmatta.

I dag ser ingen något underligt i att exempelvis en variatorrem håller hela säsongen vilket är ganska ironiskt eftersom den är lätt att byta i en nyare skoter.

Mina gamla maskiner hade en enorm aptit på drivremmar och dessa byttes allt som oftast långt från hemmet i kompakt nattmörker.

Då krävdes det en stor teknisk begåvning, gott om tid och tålmod samt en hel del verktyg för ett genomföra ett rembyte. Allt är så enkelt i dag och jag misstänker att detta så småningom leder till totalt bortklemade skoterägare.

Ingen ska nu tro att jag enbart är missunnsam och att mitt gnällande över dekadensen hos dagens ungdom grundar sig i min egen förlust av densamma. Riktigt så illa är det inte men visst skulle jag vilja se hur en av dessa måttligt erfarna skoterförare skulle ha klarat sig på den tiden då män var män och snöskotrar bara var skräp. Därför vill jag bjuda på en tillbakablick som kan ge en bild om hur allt fungerade på min tid.

LAGENS LÅNGA ARM, det första hindret. En bit från Engelska kanalen rakt nedanför Forsgården i Trångfors ligger mitt föräldrahem. Det var det var givetvis där som mina skoterutflykter runt grannskapet inleddes och min skoter var därför ett välbekant inslag för alla som bodde i kvarteret.

Under dessa år rädde det tyvärr

skoterförbud i hela området vilket ställde till det en del för mig. Enligt lagen skulle jag därför förmå min far att med bil och släp frakta ut skotern till leden då turerna inleddes men det var inte riktigt genomförbart.

Pappa hade naturligtvis inte möjlighet att utföra detta varje gång som jag ville ut och åka då han heltidsarbetade. Det hände därför ibland att jag i ungdomligt oförstånd trotsade förbudet och i lugn takt brukade gatorna för att ta mig till leden.

Då var skoterleden samma sak som Luleälven eftersom älven var det enda område nära Trångfors där skoterkörning var tillåtet. Färden dit var alltså inte riktigt lovlig men jag chansade på att ingen skulle ta illa upp och anmäla mig. Jösses vad fel jag hade!

På denna tid hade polisen nästan obegränsade resurser och jag blev därför föremål för deras omedelbara åtgärder gällande upprätthållande av lag och ordning. Att köra skoter inom förbudsområdet och dessutom på allmän väg var ett ytterst allvarligt brott vilket jag informerades om

”Köra på rulle” med Ski-Doo Everest kunde man även på 80-talet.

vid ett flertal tillfällen. Det blev alltså ett antal allvarliga samtal med poliser av olika slag men tursamt nog missade min far de flesta av dessa sammandrabbningar.

Visst kunde man undvika diskussioner med farbror blå genom att helt enkelt smita från platsen men det var inget alternativ i mitt fall eftersom en Ski-Doo Everest inte hade den driftsäkerhet man kunde kräva av ett flyktfordon.

Numera verkar det vara helt fritt att köra skoter var och när man önskar. Jag har inte sett en polis jaga skottrar på många år men de har kanske annat för sig i dag? Under den tid som denna berättelse utspelar sig räckte det faktiskt med att varva motorn lite på gården under en fruktlös felsökning av tändsystemet för att länsman skulle infinna sig. Dagens buskörande ligister vet nog inte hur fritt och bra de har det.

KRAFTIGA DRIFTSTÖRNINGAR...

Även det gånger som man inte blev föremål för åtgärder från lagens väktare fanns det andra stora

svårigheter att övervinna. Frånsett tendensen till att hela tiden haverera var det en annan egenskap som verkligen utmärkte sig hos min skoter.

Det var dess totala ovilja att fungera i mer än decimeterdjup nysnö. Allt annat än hårdpackad led var ytterst svårforcerat så namnet "Snöskoter" var faktiskt lite missvisande. Enkelt förklarar det lättare för ett varmt bowlingklot att ta sig fram i ospårad terräng än för min usla skoter.

Jag har starka minnen av hur arg jag blev när det snöade eftersom mina gamla spår då blev övertäckta och blev svåra att se. Missade man spåret fastnade man även på plan mark och då gällde det att skotta, trampa samt lyfta tills skotern åter hade packad snö under mattan. Efter ett par sådana fastkörningar tappar man en del av sin entusiasm för skoterkörning.

Nu var detta mer ett karaktärsdrag än ett riktigt problem då de mekaniska svårigheterna vida överskuggade maskinens bristfälliga framkomlighet. Att köra hem i totalt mörker eftersom spänningsregulatorn gav upp var mer

en regel än undantag. Utan reglering skenar spänningen i elsystemet och strålkastarlampan skiner därför upp som en fotoblixt i en sekund för att sedan slockna.

Efter detta blev man nästan svetsblind och fick ta sig hem med hjälp av minnen eller i bästa fall månens ljus.

Nu var det inte alltid så att skotern tog sig hela vägen hem för egen kraft. Driftsstörningar av olika slag ledde till en hel del vandringsturer hem där jag sedan försökte övertyga min far om att mitt i natten bogsera hem skrotsläden. Ski-Doon valde dessutom att med irriterande precision alltid lägga av när man började fundera på att vända hem igen.

Många gånger skedde det vid Ängesholmen där något tydligen störde min känsliga skoter. Grundregeln blev därför att alltid köra exakt så långt som man sedan orkade gå. Att förlägga turerna till den tid på dygnet då hjälp fanns att få var också något som jag försökte hålla mig till.

(fortsättning på nästa sida)

Pappa Bengt-Olov hämtar ved med skottkärran en snörik vinterdag. Året var 1984.

EN KAMRATLIG TUR till Heden. En metod som jag använde mig av för att minska arbetsbördan under mina skoterturer var att bjuda med en kompis. Inte för att en 1978 års Everest var lämplig att skjutsa med, tvärtom, men två killar lyfte betydligt bättre än en så sällskap underlättade definitivt färden.

En gång efter ett rikligt snöfall var jag ivrig på att företa mig en skotertur och för att spara min rygg lurade jag då med min vän Magnus. Det är alltid lika enkelt att få med honom på olika äventyr trots att det ofta slutar med betydligt större strapatser än vad jag avsåg när aktiviteten inleddes.

Magnus har kanske lätt för att förtränga minnesbilderna av våra tidigare övningar? I vilket fall tackade han genast ja. Vi tog oss utan problem ända ner på Hedavan genom att följa gamla spår och där överväldigade min ungdoms äventyrslust mig.

Eftersom Ski-Doon fungerade som aldrig förr bestämde jag mig för att med fartens hjälp köra iväg bort från den hårda leden för att upptäcka nya marker. Vi tog oss faktiskt hela vägen till Norbäcken innan Everesten bestämde sig för att visa sitt rätta jag och gräva ner sig i pudersnön.

Magnus var inte så imponerad då det var helt uppenbart att skotern nu satt fast samt att vi var mer än en kilometer från hård körbar snö.

Att vända på släden och därefter åka tillbaka i samma spår var det förnuftiga alternativet men det skulle innebära att vi övergav tanken på nya äventyr. Vi bestämde därför att ta sikte mot järnvägsviadukten då det möjliggjorde en för oss oprövad färdsträckning tillbaka mot Trångfors över Hedenstorp. Nu gällde det bara att ta sig till Bredåkersvägen och därmed forcera en ospårad äng med flera meters höjdhöjning.

Magnus visste sedan gammalt att min maskin inte kunde starta med passagerare i lös snö så han försökte inte ens att sätta sig på sadeln. Det som gällde för honom var att gå tills skotern åter hade ett gammalt spår under mattan och han puttade snällt igång mig för att sedan börja plumsa fram i snön.

Nu kom jag endast runt tjugo meter fram på ängen innan min Everest åter grävde ner sig men jag väntade tålmodigt på Magnus som sakta kämpade sig framåt i mitt spår.

Med denna arbetsamma metod lyckade vi nå vägen men nu var Magnus äventyrslust samt goda humör som bortblåst. Han röstade därför ner mitt förslag om att runda Betong-Sanders och där leta oss mot älven för att ta oss hem. Enligt Magnus borde vi ta oss till Trångfors på kortast möjliga tid och det var enbart tidigare känd terräng som

gällde. Då jag analyserade situationen insåg jag det förnuftiga i hans förslag och vi körde sedan hem "den korta vägen".

Detta innebar att vi fuskåkte en bit efter Bredåkersvägen in mot Heden och sedan tog det väl uppkörda spåret bakom Hedenskolan till Trångfors. När vi sedan diskuterade den nyss genomförda färden över en kopp fika hos mina föräldrar kom vi fram till att föret var tungt denna dag. Två personer på en maskin var absolut för mycket även för en Everest i denna mängd pudersnö. Jag ansåg att det inte var min skoter som var den stora begränsningen då ingen annan skulle klara detta enorma snödjup bättre än min Ski-Doo Everest. Jag var dessutom mycket nöjd över hur fint min skoter höll ihop denna dag. Tänka sig, flera timmars körning utan ett enda haveri!

När jag i dag ser på den ytterst måttliga lutning som orsakade oss svåra problem för mer än 20 år sedan känns det lite märkligt. Med min nya monsterskoter kan jag köra hela ängen med skidorna i luften om jag så önskar och det i vilket snödjup som helst. Allt detta som kan vara svårt att förklara för dagens bortskämda skoterförare som inte vet hur bra dagens maskiner är.

Det finns saker som inte var bättre förr!

Det är mycket skoter i detta nummer av Hedenbladet. Här ett taggat heat i klassen för encylindriga snöskotrar. Se reportaget på sidorna 12-13. Foto: Harry Hannu.

28 januari 2007
Från vänster: kyrkoherde Leif Nordenstorm, Therese Ruthström, Ellen (barnet), Fredrik Norkvist, Victoria Ruthström (gudmor).

5 november 2006
 Per Hugo Liam Sandelund
 Föräldrar: Martin Sandelund och
 Erika Lakso.

11 februari 2007
 Alma Filippa Larsson
 Håkan och Catrin, storebror Elliot.

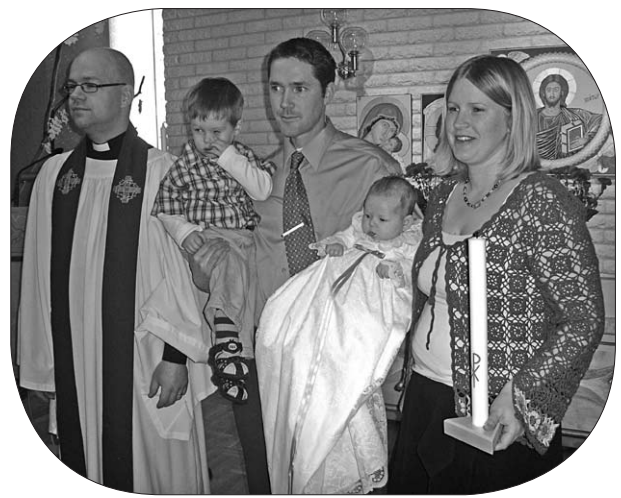
3 december 2006
 Torsten Bengt Algot Olsson, storsyster
 Tea, mamma Linda, pappa
 Frederic och dopprästen Mats Rondahl.

20 Augusti 2006
 Filippa Viola Lundin
 Malin Larsson och Tobias Lundin.
 Prästen Mattias Sundkvist

11 februari 2007
 Tindra Otilia Regina, Kent och Therese, samt de tre
 storsyskonen.

17 december 2006
 Ebba Aili Persson, Fredrik och Mari,
 storebror Joel samt prästen Christofer
 Sjödin.

På framsidan av Hedenbladet står det "För dig i Heden, Hamptjärnmoran, Hedsvedjan, Trångfors, Framnäs, Kusön, Bodforsen, Mjedsjön, Övre Heden och Slumpberget". Kanske några av er läsare undrar var Slumpberget ligger?

TEXT OCH BILD MARGARETA WIKSTRÖM

SLUMPBERGET

När man talar om att man bor i Slumpberget är det många som undrar var den lilla byn ligger. Lilla byn skriver jag för de gånger som Slumpberget är nämnt i ortspresen så benämns den by. Självt har jag aldrig tänkt på den som by, för by för mig är något mycket större. Och större har den varit. När jag var liten bodde där runt 30 personer och nu är vi bara fyra. Kanske är det avsaknaden av en vägskylt som gör att inte så många känner till den. Militären benämner den i alla fall Väbelvägen. En annan militär benämning är också "slaktarns backe". Byn ligger en kilometer från Hedenbron upp mot Rödberget. Hedenbron som byggdes 1912 var Europas längsta enspannsbro och var från början bara avsedd för militär trafik.

HÄR SJÖD DET AV LIV i början på 50-talet. Längst bort bodde Olssons med mamma Gunborg, pappa som vi kallade Olle och pojkarna Leif och Mats. Där bodde också en farmor till pojkarna, Ida hette hon. Det var hos Leif jag för första gången fick lyssna till "Rock around the clock", vilken upplevelse för oss ungar. Vi spelade

skivan om och om igen och till slut tror jag att det inte var något kvar av den. I detta Olssons hus hade det bott flera familjer tidigare men det var före min tid så att säga. Wikberg, Oldins och Lidman är några familjer som bott i detta hus. Under första halvan av 1900-talet var det vanligt att det bodde flera familjer i ett tvåvåningshus. Emellertid har det berättats för mig att en av familjerna hette Kalla och vad jag minns är att denna familj många gånger var och besökte oss senare här i Slumpberget. De flyttade till Pajala och hade sex barn. När Olssons flyttade till Trångfors så flyttade John Isaksson in i detta hus. Han hade annonserat om att han önskade köpa ett hus i Slumpberget för att han ville ha lite närmare till sitt arbete som eldare i Rödberget. Isaksson var även biodlare så under åren 1957-1965 surrade det ordentligt här. Efter Isaksson kom familjen Persson Gunnar, Tyra, Conny, Björn och Per-Olov som föddes 1966.

I VÅRT HUS BODDE mamma Helga, pappa Bertil, storasyster Karin och jag. Innan jag föddes bodde en familj

Westman på vår övervåning. Mina föräldrar har berättat för mig att under krigsåren så kom militären in i vårt hus och sa: "Här ska vi bo". De bodde ett tjugotal militärer på vår nedre våning. Det huset brann den 6 juni 1961 när åskan slog ner. Pappa byggde då upp det hem som jag och Bernt nu bor i och där vår dotter Monika har vuxit upp.

I nästa hus bodde Alma Karlsson med sin dotters familj, Ekboms, Alva, Sven, och sönerna Lars-Olov och Sven-Erik. Det var också i detta hus som svenske skidmedaljören på skidor, Allan Karlsson föddes och bodde som barn. Hans prissamling kan för övrigt ses på det nya Försvarsmuséet.

MITT I BYN STOD ett vitt hus och där bodde familjen Boström, Sigurd, Ella och dottern Inga-Britt. På nästa tomt stod det två hus ett tvåvåningshus där Per och Elsa Assarsson bodde och bakom detta hus stod Elsas föräldrahem där Signe och Helmer Broström bodde. Det var denna Helmer som var slaktare och därav namnet "Slaktarns backe".

Två rejäla hus som stod tomma men uppvärmda några år. Husen såldes till Försvarsmakten som kallställde dem. Då vet man ju hur det går med hus som överges och kallställs och ingen rolig syn för oss grannar. Dessa tre bostadshus med tillhörande uthus revs hösten 2005.

Huset som stod närmast staden hette Moratska torpet och det brann 1956 under ett våldsamt åskväder. Ytterligare en byggnad har brunnit här i byn, en ladugård och även denna gång var det åskan som härjade vilt här.

EN LITEN BIT UPP i skogen stod det också ett hus som militären ägde och som ursprungligen byggdes för fästningspolisen i Boden. Där bodde också ett antal fästningspoliser under åren. Här bodde en gång Bror Oscar Nyström som sedermera blev chef på S 3.

När jag var fem år flyttade familjen Markusson, Irma med dottern Alice och sonen Herman. Det var så spännande med detta hus som låg alldeles in på berget inne i skogen. Om man skulle gå in till övervåningen fick man klättra uppför bergsidan och gå in från baksidan. Där uppe fanns det bara ett inrett rum som endast användes under sommaren. Uppe på berget hade vi många roliga lekar.

NERE VID ENGELSKA kanalen, mitt emot dagens infart till försvarets bensinstation, stod det ett litet rött hus och där bodde en änka som hette Anna Engström. Huset bestod bara av ett kök och ett rum och detta enda rum hyrde Anna ut till två systrar. Själv bodde hon i köket.

Ett stenkast längre ner, vid dagens infart till Markverkstad Norr, stod ett litet tvåvåningshus och där bodde Helga och Birger Lindberg och på övervåningen bodde Beda Finnsson. Vi i Slumpberget tycker att vi bor väldigt centralt med drygt en km till stadsgränsen. Mycket promenadvänligt avstånd, cirka 30-35 minuter ner till centrala stan och ändå bor vi på landet. Läste i NSD vad tätortsnära betyder, "som

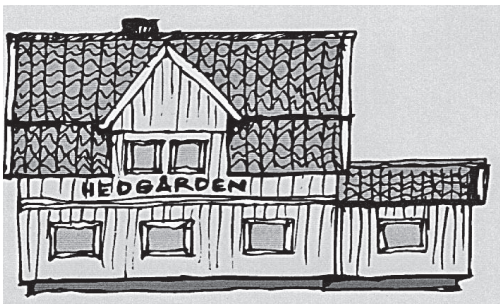
tätortsnära räknas de som ha 5-45 minuters resväg till centrum med minst 3000 invånare".

JAG TROR ATT VI norrbottningar inte alltid förstår att uppskatta hur fint vi bor med naturen in på knutarna. Ibland blir man dock påmind om detta för oss så självklara. När vi haft långväga gäster både svenskar och andra centraleuropéer på besök här, har de stått och beundrat utsikten över ängar och skogar runt oss. Det är en självklarhet för oss men en självklarhet som vi också njuter av. Tänk att kunna ta en skogspromenad och plocka lite bär helt utan planering.

Det var för övrigt här uppe på berget som ett militärflygplan störtade vintern 1979 eller 1980.

Militären har vi alltid haft in på knutarna så det är en naturlig syn för oss här i Slumpberget på samma sätt som det är det i hela Boden.

Vi har alltid varit väl skyddade mot "fienden" eftersom vi har Luleälven på ena sidan och massor med infanteriskansar s.k. korvar och andra befästningar runt om oss.

HEDENS BYALAG

VÅRMARKNAD

12 MAJ

kl. 11-15

HEDGÅRDEN

För att hyra bord kontakta Ragnar Nyström
tel. 65589.

Mötesplatsen!

Kontakta oss på hedensby@spray.se

Här är läsarnas mötesplats. Skicka in mejl till oss och ge oss tillåtelse att publicera det ni skriver, namn och e-postadress.

ÅRSMÖTE 2007 HEDENS BYAUTVECKLINGSFÖRENING 22 APRIL KL. 15.00 HEDGÅRDEN

- * Vi delar ut **Årets ungdomsstipendium** till någon ungdom som bor i Hedenbladets utgivningsområde.
- * Motioner skall vara styrelsen tillhanda senast 10 dagar innan årsmötet.
- * Varmt välkomna, vi bjuder på fika och god stämning.

En bild tagen under tiden fjärrvärmen höll på att dras under förra året i Hamptjärnmoran. Fotograf: Dyveke Hedström.

Mötesplatsen!

Kontakta oss på hedensby@spray.se

*Hedens
byautveckling*

Företagare från vårt område

Inger Järvå funderar på mönster på den översta bilden. På den undre bilden ser vi Anita Wikström köpa garn av Inger.

Vi fortsätter med vår serie om olika företagare från vårt upptagningsområde.

TEXT GUNILLA LARSSON OCH ANITA WIKSTRÖM

FOTO LENNART WIKSTRÖM

Efter 27 som undersköterska anställd av Norrbottens läns landsting övertog Inger Järvå som bor i Hamptjärnmora, Bodens äldsta affär "Ida Nilsson eft" affären som i år fyller 103 år. Inger själv firar i år 10 år som affärsinnehavare.

BLAND STICK- OCH virkgarner träffar man ibland Ingers sambo Roland Karlberg som nu börjat hitta bland alla garner Dessutom jobbar Gun-Marie Lundberg 25% i affären.

ÄVEN INOM DENNA bransch ser man tydliga trender. Just nu är det inne med stickat, speciellt halsdukar, schalar, mössor och vantar. Ute är det däremot broderier men som i allt annat så varierar trenderna.

INGER HAR UTÖKAT sitt sortiment i butiken med linneväverier, Laila Wikströms böcker och tavlor. Eftersom smycketillverkning är populärt just nu har Inger ett stort sortiment med pärlor och andra tillbehör.

I BUTIKEN FINNS även andra sybehör såsom dragkedjor, knappar, band och spetsar.

EFTER EN RUNDVANDRING bland alla dessa färgglada garnnystan fikade vi tillsammans med Inger och Roland.

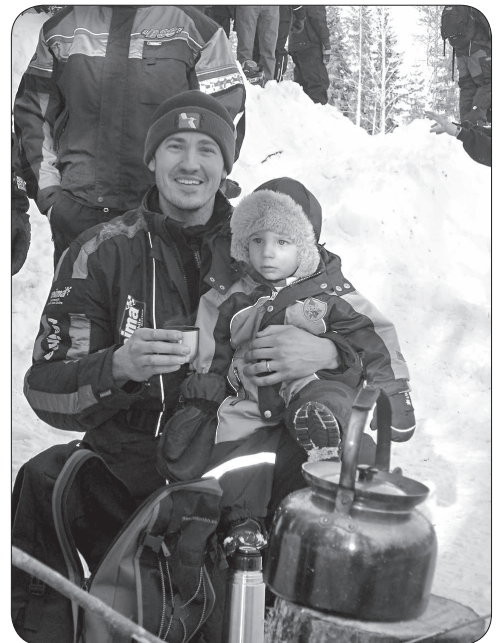
Johan
Lundström
kör en
Ockelbo
Trioman
från 1968.

Jonas
Eriksson
mekar
med sin
Sno-
trick från
mitten av
60-talet.

Maria
Lidman med
Affenpinchern
Mette från
Kusån.

Pappa Henrik
med sonen
Svante
passade på att
titta på gamla
skotrar innan
man skulle äta
lördagsmiddag
hos Ulla-Greta
och Jan-Olov.

Kerstin
Östgård
hjälpste till
att steka
och servera
hamburgare
till den stora
åskådarskaran.

Robert
Enberg
ser man
allt som
oftast när
det gäller
motorsport.

För tredje året i rad har Andreas Östgård och sambon Johanna Drugge tillsammans med några kompisar ordnat en snöskotertävling för veteranskotrar i Heden.

TEXT OCH BILD HARRY HANNU

VETERANTRÄFF MED SNÖSKOTERCROSS

Arrangörerna Andreas Östgård och sambon Johanna.

I tävlingen får endast skotrar som är av årsmodell -75 eller äldre vara med. De är uppdelade i två klasser, 1- och 2 cylindriga. Snöskotrar av senare årsmodell är så mycket mer utvecklade säger Andreas varför han valt att inte ha med dessa i tävlingen.

Till årets arrangemang var 18 st skotrar anmälda, 13 st till den 1-cylindriga klassen och 5 st till den 2-cylindriga.

Andreas är inte bara ansvarig för hela arrangemanget utan är också själv med och tävlar, för dagen i en Ski-doo 440 som han nyligen hämtat från Umeå.

FÖR ATT FÅ EN VETERANTRÄFF att fungera med tävlingar och uppskattningsvis 250-300 åskådare krävs att hela familjen och några kompisar är med och jobbar. I den gemensamma depån för veteranskotrarna och publik blandar sig doften av härligt nystekta hamburgare med avgaserna från veteranskotrarna i en salig röra.

Dagen erbjöd dessutom på en fantastisk vacker vårvinterdag med härlig sol och nollgradig temperatur.

VEM VANN DÅ TÄVLINGEN? Jo i den encylindriga klassen vann Andreas

Sjöberg och i den tvåcylindriga Andreas Östgård.

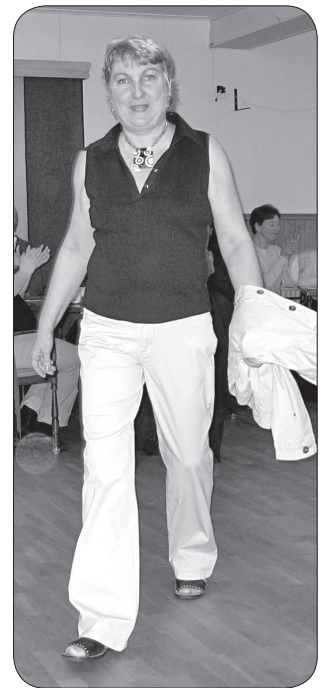
JAG VILL FRAMFÖRA ett särskilt tack till Andreas och Johanna för det spontana initiativet att arrangera evenemang som gynnar boende i bygden. Ett mycket lyckat och trevligt arrangemang, särskilt när man vet att Andreas själv byggt hela banan, plogat och iordningställt parkeringsplatser för publik och depå och dessutom fixat alla priser. Fantastiskt!

Tjejkväll på Hedgården

Torsdagen den 22 februari var det åter igen dags för den mycket populära tjejkvällen i Hedgården, dit ett femtiotal tjejer i varierande åldrar hade tagit sig, trots den stränga kylan som rådde utomhus. Inne i Hedgården bjöds publiken på en mode- och smyckeshow som heter duga.

TEXT GUNILLA LARSSON FOTO LENNART WIKSTRÖM

Här poserar våra lokala fotomodeller på Hedgården.

Capri Kollektion visade vårens modekläder, Monica Nyman som säljer dessa kläder hade 5 st väldigt duktiga mannekänger till hjälp.

DET VAR ANITA Wikström, Elin Järnberg, Carina Andersén, Anneli Nyman, Christina Larsson som med bravur visade kläderna.

Mannekängerna visade även Z&R:s smyckekollektion, som Åsa Johansson säljer.

MONICA OCH ÅSA presenterade sina kollektioner och varken kläderna och smyckena går att köpa i affärer. De säljs endast vid kläd- och smyckeshowen.

Alla vi tjejer som var i Hedgården, var de första som fick se Z&R:s nya

smycken, inte ens Åsa som säljer dessa hade hunnit kolla in dessa.

INNAN MODEVISNINGEN började fikade alla som var där. Rulltårta med vispgräddde, tigerkaka ,morotskaka och mycket goda kladdmuffins stod uppdukat, och till detta serverades kaffe eller te. De som bakat till denna tjejkväll fick väldigt mycket beröm av publiken. Tjejerna berömde även mannekängerna genom att ge dem rungande applåder.

EFTER EN VÄL genomförd modevisning, så avslutades kvällen med att tjejerna provade, klämde och kände på kläderna och en del inhandlade både smycken och vårens nya kläder.

Om man ska bedöma av sorlet och snacket runt omkring borden, så var denna tjejkväll lika populär som vanligt och röster hördes för att den ska återkomma nästa år.

ELISABETH OCH GUNILLA i köket fick mycket beröm för en bra service. I kassan satt Kerstin och såg till alla betalade 50 kr för entre och gott fikabröd.

Monica Nyman och Åsa Johansson visade kläder och smycken.

Modellerna: Anneli Nyman, Christina Larsson, Carina Andersén, Anita Wikström och Elin Järnberg

Mamma Helen tittar på när mormor Solveig håller sitt lilla charmiga barnbarn.

MIN FÖRSTA ÄLGJAKT

I början av 50-talet var det ganska ont om älg, så älgjakt var inte så vanligt. Men i vår by, Vändträsk, var det några tappra som brukade vara ute dom två dagar det var älgjakt, men någon älg blev det inte.

TEXT STIG LARSSON (VÄNDRÄSK/MJEDSJÖN)

En höst blev det liv i byn, för då kom jaktlaget hem med en 8-taggare skjuten på Markgrenmyran. Jägarna var Göte, Birger, Arvid, Walle och min morbror Östen. Birger var skytten och hos Göte hängdes älgen in i ladugårdsporten. Han bodde där Cafe Rävasten nu ligger, där var jag naturligtvis och många andra och kollade. När älgjägarna började beskriva hur det gått till när dom sköt älgen, då spetsade man öronen, pulsen steg och älgfrossan började göra sig gällande. Inringning och drivning i rätt vindriktning och flyttning av passkyttar. Detta ville jag vara med om, så jag frågade jaktlaget om det fanns plats för mig. Du är välkommen sa dom skaffa bara en studsare.

JAGAT HADE JAG ju gjort i många år, men bara småvilt, så nu skulle det bli högvilt. Med hagelbössan hade jag sprungit i skogen varje ledig stund, långt innan jag hade uppnått den åldern när jag hade rätt att bära en bössa. Hagel och salongsgevär fanns det hemma, men ingen älgbössa, så nu var det att söka licens. Jag tänkte att jag skulle hinna med detta till sommaren. Det här var 1952 och helt plötsligt var vi inne i hösten 1953 och då blev det fart, jag hade ju några veckor kvar visserligen, men förstod att det skulle bli kris. Jag for in till Boden till Wallstens järnhandel som låg nere vid kungsbron, där bestämde jag mig för en Husqvarna 30-06, det var en populär kaliber då, betalade 275 kr, mycket pengar, skickade in licensansökan och började vänta.

NÄR DET VAR EN VECKA kvar började jag bli orolig på allvar. Jag hade ju börjat packa ryggsäcken, och vi hade i jaktlaget haft några träffar och planerat i detalj hur älgjakten skulle gå till, skulle jag bli hemma? Det blev onsdag, torsdag och fredag kväll, ingen licens, då var humöret i botten. Men så träffade jag Arvid, en av älgjägarna och förklarade att det ej kan bli någon jakt för mig. Klart du ska med, du får ta min lodbössa 12mm, han hade köpt sig en modernare älgstudsare. Kom till mig på lördag ska vi ladda några skott och

provskjuta, då var jag med. Lördag for jag till Arvid, och jag glömmer aldrig när jag kom in dit, då satt Arvid på golvet framför vedspisen och stöpte kulor till skotten.

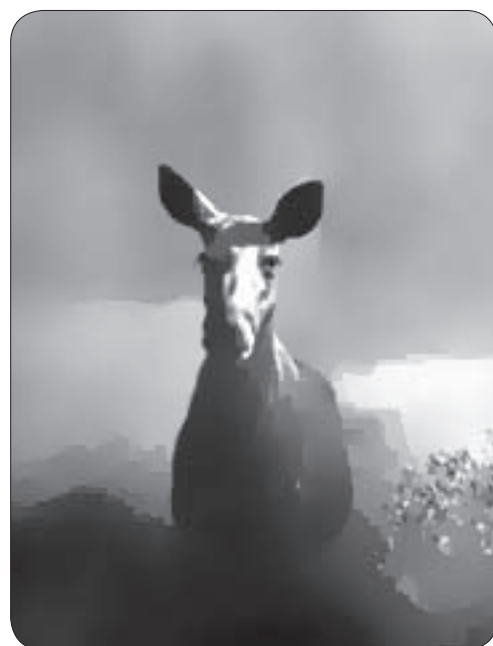
TILL SAKEN HÖR att Arvid hade fått amputera ett ben och hade inte proteserna på, så det såg så lustigt ut. När han hade stöpt kulorna satte han sig vid köksbordet och började ladda skotten, pillade dit tändhatten och fyllde i krutet samt klippte till några pappersbitar som jag förmodade skulle vara någon slags förladdning, sen klämde han fast blykulan, 5 skott laddade han sen var det dags för provskjutning.

HAN HOPPADE UT på bron med kryckorna och sa åt mig att jag skulle gå ner till vedkastarna och sätta upp en tidningssida från en dagstidning. Det var Älvsbyvägen som gick där, men det var väl inte så tät trafik då. Sen sa han, sätt dig ner på brosteget och skjut men håll översti tidningen för den sänker nog 20cm på det här hållet, aldrig i världen du får visa först. Han satte sig ner på bron och tog stöd på sitt knä och när det small for han halvvägs in i farstun och i vedtraven såg det ut som om en missil hade slagit ner. När röken skingrat sig bad han mig gå ner och hämta tidningen. I tidningen var det ett hål som efter bowlingklot, han tittade på tidningen och sa "du ser nå bär ho fram bude". Hem for jag med bössan och 4-skott i fickan, som jag lindat in i en näsduk för dom där smäller om dom tar ihop tänkte jag.

PÅ SÖNDAG GICK VI upp till en koja ovanför Tomastjärn där vi skulle ligga. Där har varit tradition att koka mandelpotatis och halstra strömning med en nubbe till första kvällen. Arvid hade ju svårt att gå så långt i skogen så han hade ett pass i Pålbacken vid Älvsbyvägen och Göte han tyckte om att patrullera vägarna med bil så dom skulle hålla ställningarna nere i byn. Jag fick pass på den stora kraftledningsgatan som genom våra marker. Där satt jag i två dagar från mörker till mörker på taket till en liten rastkur som Bowaters hade lämnat när dom avverkade

efter linjen och bad till Gud att det inte skulle komma någon älg, för jag tror inte att jag vågat skjuta, och det året var det ingen annan heller i vårt jaktlag som sköt någon älg. Till nästa höst hade jag fått min licens och hämtat min bössa och sen har jag varit med varje år.

JAG HOPPAS att få vara med nått år till. Skjutit bort och bommat har jag också varit med om, men nån har väl blivit kvar på skottplatsen. Vi skulle nog behöva förnygra i vårt jaktlag för medelåldern är hög men vi kan skryta med att vi har tre damer i vårt lag, en artonåring men välkomnar fler.

Alma och Axel Rutberg framför gården "Gresch".

Ovan ser vi den gamla bagarstugan.
Nedan det nya huset från 50-talet.

HEDEN N:o 13, "Gresch"

TEXT LARS SUNDSTRÖM, 2007-03-05, HEDEN N:O 1

FOTO PEDER BERGQUIST

Ägare: Bertil Nyström,
Smaragdvägen 71

Ur laga skifte 1844-1857
"N:o 13 Grels, 19/128 mantal Hans
Hansson flyttar ut – 600 alnar".

Om en aln är 60 cm blir 600 alnar
360 meter och den tidigare boplatsen
borde ligga vid n.o 14 "Lärslärs".

Hans Hansson född 1785, N:o 8,
gifte sig 12/12 1813 med Anna Stina
Hansdotter, född 1789 på n:o 15
"Härs", och fanns 1805-1830 på n:
o 7 i Heden. De fick barnen: Cajsa
Greta (1814), Hans Peter (1815),
Olof (1817), Anna Stina (1818),
Maja Brita (1824-08-08), Johannes
(1827).

Familjen fanns 1831 under n:o 13.

Ur födelseboken Nederluleå 1815
Hans Petter (1815-10-15). Far:

bonden Hans Hansson. Mor:
Anna Stina Hansdotter i Heden.
Dopvittnen: Bonden Per Hansson
med hustru, bonden Per Ersson,
handlaren Olof Hedström i Piteå,
pigian Elsa Lisa Hansdotter i Heden,
drängen Hans Andersson Vittjerf,
pigian Anna Greta Hansdotter i
Heden.

Drängen Isak Olof Isaksson Rutberg
föddes i Buddbyn 1827 och gifte
sig 1852 med Maja Brita (född 8/8
1824) och blev bonde på "Gresch".
Familjen fick sju barn. Tre av barnen
dog unga och ett hann gifta sig men
dog i lungdot. Maria Juliana, Johan
Adolf och Axel blev alla vuxna och
hemmansägare på n:o 13.

Axel och Alma Rutberg. Den 12
januari 1898 köper Axel Rutberg
Heden 13 2, 9/128 mantal av sin
far. Han gifter sig 10/5 1896 med
Alma Kristina Rydwall (född 1874 ni

Hedensfors). De fick barnen: Hilma
Margareta (1896-06-16), Ebba Maria
(1898-06-01), Johan Emil (1900-09-
28), Helmer (1903-02-13), Tora
Ingeborg (1905-02-15), Elin Augusta
(1908-01-30), Anna Ingegärd (1909-
11-07), Sven Gustaf (1913-01-22,
Knut Axel (1919-03-30).

Sven Rutberg född 1913-01-22.
Döptes 27/1, av komminister Helmer
Lindqvist, till Sven Gustaf, Heden
bondson. Föräldrar: Axel Rutberg
och Alma Kristina Rydwall. Vittnen:
Edvard Lundgren men hustrun
Hanna, fadern och hans syster.

Eftersom det på 1857 års karta inte
finns någon byggnad väster om vägen
borde huset vara uppfört mellan 1857
och 1872. Området Flakakläppen
kallades "västibyn" av befolkningen.

Bertil Nyström, just hemkommen från en skoterfärd, framför sin gård.

BLI MEDLEM!

*Hedens
byautveckling*

och se till att HEDENBLADET
kan leva vidare!

Medlemsavgiften i Hedens byautvecklingsförening är 50:-/år för enskild och 100:-/år för familj. Bankgironummer: 5244-7802.

Du kan själv fylla i ett inbetalningskort eller betala via din Internetbank.

bankgiro		INBETALNINGSGIRERING AVI		Nr. 036212	
Medlemsavgift för år 200...		Familjemedlemmars namn:			
Familjemedlem ☐ 100 kr					
Personmedlem ☐ 50 kr					
Medlemsadress (samt utskickadress)		Medlemsadress (samt utskick)			
		Hedens Byautvecklingsförening			
För betalning med giro		Ett exemplar		Ett exemplar	
		5244-7802			
				52447802 #45#	

Hedens byautvecklingsförenings styrelse.

Agility- roligt för både

I ridhuset i Heden tränar ett gäng hundar med tillhörande förare agility varje söndag. De har olika mål med sitt tränande men de har en sak gemensam, glädjen för sporten.

TEXT ELIN JÄRNBERG FOTO STIG BOURWALL

Agility betyder vighet och snabbhet och det är just vad som krävs för att uppnå ett lyckat resultat. Eftersom hunden är lös i agilityn krävs det givetvis en viss lydnad. Samarbetet mellan hundföraren och hunden måste vara mycket god och den byggs upp allt eftersom.

I BODEN FINNS DET ca 25 aktiva inom agilityn. Marcus Nystöm 14 år från Heden, Mia Wikström 21 år från Hamptjärnora och Nathalie Johansson Bourwall 16 år från Bodforsen tillsammans med sina hundar är några av de aktiva ekipagen.

MARCUS NYSTRÖM har tre hundar som heter Wilma, Kenzo och Casper. Han har tränat agility i snart fyra år och har redan hunnit bli riktigt duktig. Förra året var han och hundarna Wilma och Kenzo och tävlade på junior SM. Det gick bra då han kvalade men i finalen diskades tyvärr Kenzo medan Wilma blev totalt fyra. Det var Wilmas sista tävling för säsongen då hon sedan skulle ägna sin tid åt "mammaledighet" och ta hand om en kull med valpar. Wilma är annars Marcus bästa hund och hon tävlar i en högre klass än de andra två. Kenzo är lite av en nybörjare och Casper har han nyligen övertagit av en tränarkompis.

MARCUS TÄVLADE med alla tre hundarna på en tävling som anordnades i Haparanda sista helgen i februari. En agilitytävling består av ett flertal olika hinder som hunden skall klara. Det kan vara hinder som hopp hinder, tunnlar, balanshinder, gungbrädor och slalom. På en tävling skall hunden med sin förare ta sig runt banan så fort som möjligt med så få fel som möjligt. Det gick riktigt bra för Marcus och hundarna eller vad sägs om tre tredjeplatser med Wilma, en andra- och en tredjeplats med Kenzo och en första- och en tredjeplats med hunden Casper.

Marcus mål är att någon gång få chansen att tävla i VM men innan dess ska han träna inför det kommande svenska mästerskapet och försöka kvala in Kenzo och Casper till en högre klass.

MIA WIKSTRÖM har även hon tre hundar men det är bara hunden Lottie som hon tävlar med. Den äldsta hunden Eloise är pensionär och den yngsta hunden Greta är för ung för att tävla. Hon är bara 10 månader. En agilityhund måste vara 18 månader för att få tävla. Man bör inte heller träna hunden i agility för än denne blivit ca 12 månader då skaderisken annars är stor. Mias liksom Marcus och Nathalies hundar är av rasen shetlands sheepdog, som för övrigt är en populär ras inom sporten

Även Mia ställde upp på tävlingen i Haparanda och det gick bra för

henne med då hon blev trea och därmed kvalificerade sig till SM 2007 som äger rum i Kristianstad i mitten av juni.

MIA HAR TRÄNAT AGILITY i ca 10 år och varit instruktör sedan 2003. Hon har många meriter med hunden Lottie som Klubbmästare 2003, 4:a KM 2004, Årets agilityhund 2004, Distriktsmästare 2004, finalist Gålsjö-cup 2005, 2:a Flexronics-cup 2005, 5:a KM 2005, Ungdoms SM 2005, 2:a U-DM 2006 och innehåller CACIAG

Mia har redan uppnått sitt mål 2007 genom att kvalificera sig till Svenska mästerskapet och där vill hon att Lottie ska bli agility eller hoppchampion. Hon har även tänkt ställa upp i en lydnadstävling under året. I framtiden vill Mia gärna utbilda sig vidare till A2 instruktör.

NATHALIE JOHANSSON BOURWALL började träna agility 2003 innan dess hade hon bara tränat lydnad. Hon har två hundar som heter Sita och Gynet.

Med hunden Sita är Nathalie regerande ungdomsdistriktsmästare (2005 och 2006) i agility. Hon hoppas på att kunna försvara denna titel även i år. Hon har vunnit Gränscupen år 2005 som utkämpades mellan Sverige och Finland. Hon blev klubbmästare 2005 och Sita som blev Årets Agilityhund 2005/2006 i klubben. Hon kom 3:a på Ungdoms SM 2006 och 2:a i lydnaden på U-

hundarna och ägarna!

Nathalie och Marcus hejar ivrigt på sina hundar.

Tänk att hundar kan vara så duktiga!

Marcus Kenzo Mia Lottie Nathalie Grynet, Sita

Här gäller det både för Marcus och hunden att hålla tungan rätt i munnen.

SM. Sedan har hon blivit Årets Aktivitetsmästare 2005 och 2006 i hennes rasklubb. Hennes främsta meriter är att hon har ett Svenskt Agility Championat och ett Finskt Agility Championat, dessutom två certifikat i hoppklassen och nu är Sita och Nathalie på jakt efter det tredje certet så att Sita kan bli Svensk HoppChampion. Ekipaget har även kvalat till SM 2007

Med hunden Grynet tog Nathalie guld i ungdoms SM i den lägre klassen. För egen del hoppas Nathalie att komma med på en instruktörsutbildning med start i april.

NATHALIE TYCKER INTE att det gick bra på den senaste tävlingen, men det blev dock en första- och en andraplats med Grynet och en fjärde plats med Sita. Hon har som mål för 2007 att tävla SM. Sedan planerar de att åka över till Danmark och Norge med sikte på championatet. Då har Sita chansen att bli Nordisk Agilitychampion. Nathalie skall försöka få upp Grynet i en högre klass.

Som i många andra sporter så måste man neråt landet och tävla för att kunna nå riktigt långt. Det är helt enkelt ett större utbud av tävlingar där. Nathalie hoppas på en plats i landslaget om några år.

Det är bara för oss att önska fortsatta framgångar för Marcus, Mia och Nathalie med hundarna samt alla andra duktiga agilityekipage i Boden!

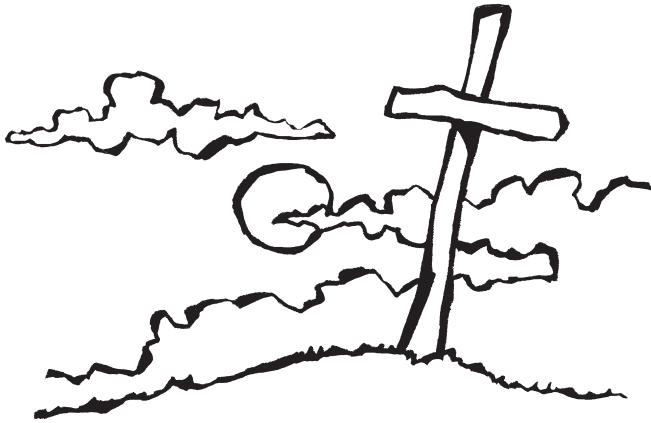
(Vill du läsa mer om agility kan du gå in på: www.nabo.se eller www.bodensbrukshundsklubb.se)

MIKAELSKYRKAN PÅSK 2007

En bit papper flyger planlöst dit vinden blåser.

Men med korset i centrum blir det till en flygande drake som har riktning och mening, som lyfter i motvind.

(Det är aldrig kört! Påsk - Argument förlag)

KORSETS TECKEN

Korset är en bild för våldet -
och samtidigt nyckeln till frid.

En bild av lidandet -
och samtidigt nyckeln till helande.

En bild för döden -
och samtidigt nyckeln till livet.

En bild av yttersta svaghet -
och samtidigt nyckeln till sann styrka.

En bild av dödsstraff -
och samtidigt nyckeln till nåd och förlåtelse.

En bild av gränslöst hat -
och samtidigt nyckeln till kärlek.

En bild för den största skammen -
och samtidigt kristendomens segertecken.

(Det är aldrig kört! Påsk - Argument förlag)

Påsk är tillsammans med julen vår kristna tros största och viktigaste högtid. Vi firar Guds dramatiska och på många sätt upp- och nervända kamp mot tomhet, ondska och död. Här blir tystnad till svar, avståndstagande från makt till seger och död till liv. Vi får tillsammans uppleva och fira detta drama i våra gudstjänster under påskhelgen.

Välkomna!

- **Torsdag 5/4 kl. 19.00**
Skärtorsdagsmessa

- **Fredag 6/4 kl. 15.00**
Långfredagsgudstjänst
med korsvandring.

- **Söndag 8/4 kl. 17.00**
Påskbuffé
kl. 18.00 Påskdagsmessa.

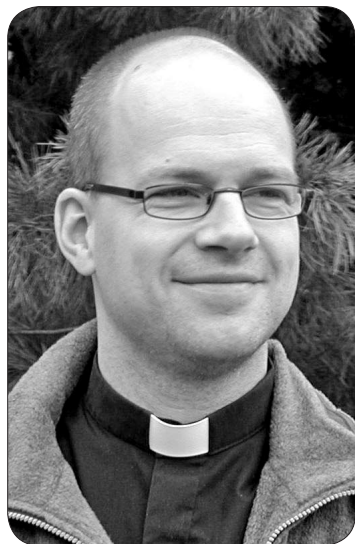
Svenska kyrkan
ÖVERLULEÅ FÖRSAMLING

FÖR KONTAKT:
MONICA (PEDAGOG) 65950, ÅSA
(DIAKON) 65951, LENA (KANTOR)
65960, KRISTINA OCH ÅSA (HUSMOR)
65969, CHRISTOFER (PRÄST) 65964.

Då det blev klart att Peder Bergquist skulle sluta sitt arbete i Mikaelkyrkan funderade nog många på vem som skulle ta vid efter honom. Nu vet vi vem som kommer att gå vidare med det arbetet. Han heter Christofer Sjödin och han startade sitt arbete den 1 mars.

TEXT MÅNICA BRÄNNSTRÖM

FOTO BENGT SVEDER

NYFIKEN PÅ...

Christofer är född i Umeå men har bott på olika ställen i Sverige beroende på utbildning eller hur livet har sett ut. Numera bor han med sin familj i Sävast där han bott sedan 2001. Familjen består av Christofer, hans hustru och tre pojkar i åldrarna 13, 11, och 6 år. Familjen har inga funderingar på att flytta från Sävast då barnen går skola och har sina kamrater där. Dessutom trivs de bra där.

FÖR ATT FÅ ETT STÖRRE grepp om vem vår nya präst är frågar jag honom om hans intressen. Christofer svarar då som många av oss föräldrar gör, att med tre barn så är familjen det största intresset även om det många gånger bara handlar om att han är chaufför. Då han inte umgås med familjen tycker han om att röra på sig, läsa eller lyssna på musik. Han tycker mycket om jazz, blues och rock. Han får arbeta en hel del hemma då familjen har hus så mycket av fritiden går till det. Förutom att vara präst har Christofer nämligen även en utbildning för att kunna bli byggnadsingenjör. Han har drömmar om att kunna resa då barnen blir större. Som ung tågluffade han en hel del och vet därför att han gillar att resa.

JAG BLEV NYFIKEN på varför Christofer valt att bli präst då han hade en utbildning för att bli byggnadsingenjör. Han svarade att han kommer från ett vanligt hem som inte var direkt kristet utan han kom i kontakt med kyrkan genom konfirmationen. Han upptäckte att han trivdes i gemenskapen och gick med i kyrkans ungdom. Under tidens gång har han upptäckt att det finns mer än bara god kamratskap i kyrkan och han har vuxit i sin tro och hittat sig som människa. Som ung och vuxen har han arbetat med konfirmander. Han fick rådet av personer som han har förtroende för att läsa till präst och då kände han att det var rätt. Idag är han nöjd med sitt val då han upplever att han är en del av den längtan som människorna har. Han beskriver Gud och Jesus på ett fint men ändå enkelt sätt. Han tar ett exempel och säger att det i släkter brukar finnas någon person – en gammal farmor eller faster – som har som roll att vara den som sammankallar, inger trygghet och är en fast punkt för slakten att luta sig mot. Den som alltid finns där som

stöd och som ordnar upp allt. Han vill beskriva Jesus som just den bärande "personen" som håller ihop och inger trygghet, den som församlingen lutar sig emot då det är svårt, som alltid finns där för tröst och samvaro.

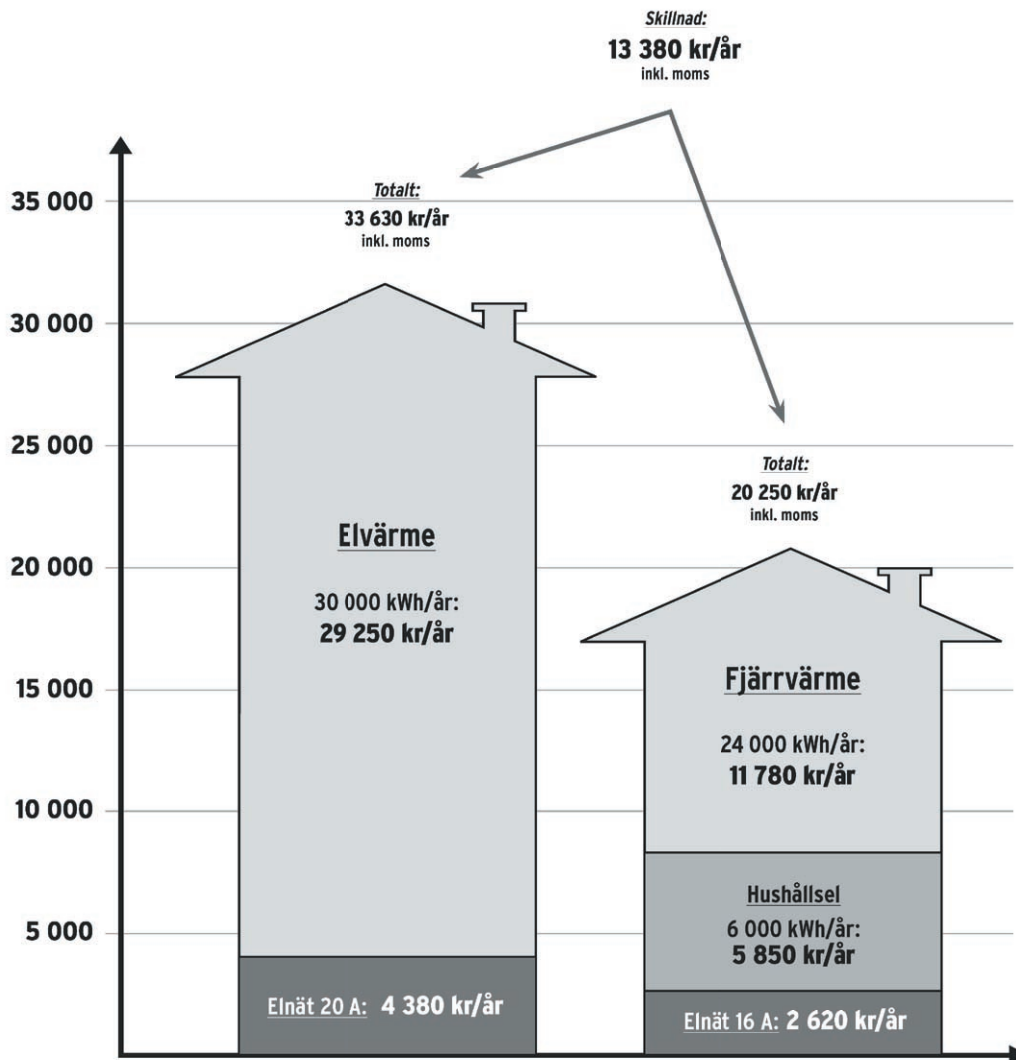
CHRISTOFER TYCKER OM att arbeta i mindre församlingar och säger att då lokalerna är mindre kommer man närmare människorna och då är det lättare att lära känna dem. Han har tidigare arbetat som skol- och ungdomspräst och i Nederluleå församling i en distriktkyrka. Jag frågar om han har några funderingar kring Mikaelkyrkans församling. Han svarar att kyrkan har ett stort arbete då det verkar vara en kyrka för familjer, gamla och barn. Christofer vill fortsätta efter den linjen, han vill möta vår längtan och ser sig som en del av den. Han säger att Jesus är svaret på längtan hos oss människor. Han påpekar att han inte kommer att arbeta ensam i församlingen utan att han är en del av ett arbetslag där alla arbetar lika hårt. I början vill han i första hand lära känna bygdens folk men även de olika föreningar som finns här. Han säger att han från början vill känna sig för och att det efter hand kommer att utvecklas åt rätt riktning. Christofer hoppas också att människor hör av sig med synpunkter, förväntningar som de har eller bara för att samtala.

JAG VILL ÖNSKA CHRISTOFER välkommen till vår församling och hoppas att vi får ett givande samarbete.

Christofer når ni på:
Mobil nr: 070-6418990
E-post:
christofer.sjodin@svenskakyrkan.se

Uppvärmningskalkyl 2007

Elvärme alternativt fjärrvärme

Exemplet baseras på en förbrukning på 30 000 kWh/år.

Uppvärmning av fastigheten blir ca 13 000 kronor lägre/år med fjärrvärme.